

Arrest

nr. 153 872 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, geboren te Santo Domingo op (...) 1987.

Verzoeker heeft op 4 februari 2009 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een visum kort verblijf, op uitnodiging van M. S. Dit visum werd hem geweigerd bij beslissing van 13 maart 2009. Verzoeker heeft op 9 juli 2014 een nieuwe aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een visum kort verblijf, ditmaal met het oog op familiebezoek. Dit visum werd hem bij beslissing van 7 oktober 2014 toegestaan om humanitaire redenen.

Verzoeker is op 10 november 2014 het Rijk binnengekomen.

Bij schrijven op 18 december 2014, ontvangen op 5 januari 2015, heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 26 januari 2015 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing die op 13 maart 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht werd.

Op 26 januari 2015 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), die eveneens op 13 maart 2015 betekend werd.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.01.2015 werd ingediend door :

*S.C., J.S. (R.R.: xxx) nationaliteit: Dominicaanse Republiek
geboren te Santo Domingo DOM op (...)1987 adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier op materieel en emotioneel vlak bijstand wenst te verlenen aan zijn moeder die alhier legaal verblijft en dit naar aanleiding van het overlijden van de zus van betrokkene. Dit element kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien staat het betrokkenes moeder vrij om haar zoon te vergezellen naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier reeds volop zou gestart zijn met zijn integratie in de Belgische samenleving, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij tal van sociale bindingen zou hebben, dat hij Nederlands zou proberen leren, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij de Belgische wettelijke normen tracht te respecteren- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker volgende schendingen op:

“Eerste middel: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt: § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in op geldige wijze aantoon

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties-

2° elementen die in de loop van de procédure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procédure

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een Machtiging tot verblijf in het Rijk,

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

et, zoals Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen een (...)de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998) Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die période opgebouwde banden onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000). Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997 29) Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en

artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing met is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (R.v.St. 22 mei 1991, nr. 37043) Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624) Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt: "Bij vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden)" (SUETENS, Administratief Recht, Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (c.f. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954) (Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen Eerste onderdeel van het middel: De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen procedure mSt'g 9WS Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de verblijfsduur en de integratie van verzoeker, die hij eveneens uitdrukkelijk aanvoerde als buitengewone omstandigheid, met verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen dus uitsluitend tot de gegrondheid en worden zij met behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden. Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998). Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de onvankelijkheid van het verzoek. Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of te licht bevonden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert en anderzijds het met onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden. Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd. Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren. Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van verblijfsduur of integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve met dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden. Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten. Door derhalve verzoekers verblijf in België, zijn integratie en de in België opgebouwde banden principieel met in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden Ondertussen heeft verzoeker zich in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen. Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen. Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politieke of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen. Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel

enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds. In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet. Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd. Tweede onderdeel van het middel: De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procédure. Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent. Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385) Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R. v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29). In de 2de alinéa van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel". Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig of moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden". Verzoeker verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962 11 juli 1996 TVR, 1997,385). Door de door verzoeker aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig critérium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde critérium van de buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet; de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel. Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940,14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Tevens merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verder laat de verwerende partij gelden dat: verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, - het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht

aanvoert. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. "als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...). De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013) De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris volstaat aldus niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verzoekende partij bespreekt haar enig middel in vijf onderdelen. In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris het begrip buitengewone omstandigheden miskent in de bestreden beslissing. Verzoekende partij meent dat de elementen met betrekking tot de verblijfsduur en integratie die zij aanhaalde in de aanvraag, wel buitengewone omstandigheden uitmaken en niet tot de gegrondheid behoren. De gemachtigde van de staatssecretaris zou geen onderzoek hebben gedaan van deze elementen, doch in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel hebben geoordeeld dat deze elementen tot de gegrondheid behoren. Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar kritiek berust op een interpretatieve lezing van de motieven van de beslissing, die niet kan worden aangenomen. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht als volgt gemotiveerd: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier op materieel en emotioneel vlak bijstand wenst te verlenen aan zijn moeder die alhier legaal verblijft en dit naar aanleiding van het overlijden van de zus van betrokkene. Dit element kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met

zich meebrengt. Bovendien staat het betrokkene moeder vrij om haar zoon te vergezellen naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen. De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni dat hij alhier reeds volop zou gestart zijn met zijn integratie in de Belgische samenleving. dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn. dat hij tal van sociale bindingen zou hebben. dat hij Nederlands zou proberen leren, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij de Belgische wettelijke nonnen tracht te respecteren- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009. nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. " Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procédure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en in België opgebouwde banden, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden. Terwijl verzoekende partij evenmin ernstig is waar zij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring voorhoudt dat ook haar verblijfsduur/lang verblijf een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ofschoon zij - zoals ook uitdrukkelijk aangegeven in de aanvraag om machtiging tot verblijf - pas op 10.11.2014 het Rijk is binnengekomen. Verzoekende partij heeft zich in haar aanvraag niet op een lang verblijf in concreto beroepen, doch verbleef integendeel minder dan twee maanden in België toen de aanvraag werd ingediend, en 2,5 maanden toen de beslissing genomen werd op 26.01.2015. De verweerder wijst er ten overvloede nog op dat het verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Ook in casu heeft verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet aangetoond dat de door haar ingeroepen elementen van integratie, haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat: "Waar ' de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. " (R.v. V. nr. 87 740 van 18 september 2012) "2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). " (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012) "De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit

volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken. " (R.v. V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. " (R.v. V nr. 30 421 van 18 augustus 2009) "In zoverre de verzoekende partij met de „ integratie " ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij. " (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009) "Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State "als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. " terwijl "echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. " (RvS 9 december 2009, nr. 198.769):' (RvV nr 135.898 dd. 07.01.2015) Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geenszins op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de voorgehouden verankering en integratie van verzoekende partij niet als buitengewone omstandigheden konden worden aangenomen. Een lokale verankering en de sociale bindingen, zoals deze in casu in de aanvraag van verzoekende partij werden aangehaald, rechtvaardigen niet dat de aanvraag om verblijf niet in het buitenland zou kunnen gebeuren. Er dient vastgesteld dat verzoekende partij een andere inschatting maakt van de door haar aangevoerde elementen, hetgeen evenwel niet volstaat om tot de nietigheid van de bestreden beslissing te doen besluiten. Zie ook: 3.8. Verzoekster meent verder dat de gemachtigde de aangehaalde elementen van verblijf en integratie zonder meer heeft afgewezen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van de vereiste buitengewone omstandigheden. De Raad merkt op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de elementen inzake verblijf en integratie die door verzoekster werd aangehaald in haar aanvraag van 12 maart 2012, waardoor de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde deze elementen zondermeer heeft afgewezen als irrelevant. In de bestreden beslissing wordt met name gesteld: "De overige elementen (betrokkene zou tal van sociale bindingen hebben, zou zich de Belgische gewoonten eigen gemaakt hebben, zou de Belgische normen respecteren, zou Nederlands proberen te leren en zou werkwilig zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. Bovendien legt betrokkene geen enkel stuk voor die haar wil tot integratie kan staven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980." De aangevoerde elementen werden dus niet buiten beschouwing gelaten. Waar verzoekster opnieuw verwijst naar haar verblijf en integratie, elementen die ook werden aangehaald in haar aanvraag vermeld in punt 1.1., weerlegt zij niet het motief dat er geen buitengewone omstandigheden werden ingeroepen waardoor haar aanvraag onontvankelijk is verklaard. Het betoog van verzoekster, doet immers geen afbreuk aan het feit dat, conform rechtspraak van de Raad van State, het elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt inzake beweringen van verblijf en integratie waardoor verzoekster zich in wezen beperkt tot een theoretische discussie die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bijgevolg acht de Raad het niet

onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde ont deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen. (RvV nr. 112 267 van 21 oktober 2013) (vetschrift en onderlijning toegevoegd) Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de gemachtigde het begrip buitengewone omstandigheden zou hebben miskend, volstaat geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Haar kritiek faalt volkomen. In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat het begrip buitengewone omstandigheden zou zijn miskend, doordat dit wordt gelijkgesteld met een 'ernstig of moeilijk te herstellen nadeel'. Dienaangaande laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar kritiek berust op een interpretatieve lezing van de motieven van de beslissing, die niet kan worden aangenomen. Geenszins beperkt de gemachtigde van de Staatssecretaris de voorwaarde van het aantonen van een buitengewone omstandigheid tot een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel. De gemachtigde oordeelt wel terecht dat de door de verzoekende partij aangehaalde argument dat hij bij stand wil verlenen aan zijn moeder geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, vermits het hier enkel over een eventuele tijdelijke scheiding gaat wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, en het de moeder daarenboven vrij staat om haar zoon te vergezellen.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding middels voor motivering de beoordeling van de buitengewone omstandigheden zou verengd hebben tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Zie ook: 3.9. Waar de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde het begrip 'buitengewone omstandigheden' in strijd met de Vreemdelingenwet gelijkstelt met een 'ernstig en moeilijk te herstellen nadeel' stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing vermeldt: "Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terug keer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. " Hieruit blijkt dat de gemachtigde het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op een gezins- of privéleven heeft afgewogen tegen de terugkeer naar het land van herkomst, waarbij de gemachtigde tot het besluit komt dat deze terugkeer eventueel tijdelijk is en geen breuk van de familiale relaties teweegbrengt en ten overvloede stelt dat deze tijdelijke terugkeer geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit niets blijkt echter dat het leiden van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel voor de gemachtigde een noodzakelijke voorwaarde is om onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM te vallen of dat dit ernstig en moeilijk te herstellen nadeel gelijkgesteld wordt met de buitengewone omstandigheden zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. (RvV nr. 112 267 van 21 oktober 2013) (vetschrift en onderlijning toegevoegd) Daarenboven is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen, binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid, dat een tijdelijke scheiding geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt, en hier aan toe te voegen dat het de moeder daarenboven vrij staat om haar zoon te vergezellen. De kritiek van verzoekende partij faalt ter zake in rechte. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van

de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeker zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen

aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.5. In zijn aanvraag van 5 januari 2015 haalde verzoeker volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- Verzoeker stelt op 10 november 2014 het Rijk te zijn binnengekomen met een humanitair visum. Dit om zijn terminaal zieke zus met de Belgische nationaliteit te bezoeken.
- Nadat verzoekers zus overleed op 12 november 2014 wenst verzoeker emotioneel en materieel bijstand te verlenen aan hun moeder met de Dominicaanse nationaliteit, die tot legaal verblijf in België is gemachtigd. Verzoekers moeder komt door het overlijden van verzoekers zus immers plots alleen te staan en het is de wens van verzoeker deze rol van zijn zus ten aanzien van zijn moeder over te nemen.
- Verzoekers visum is verstrekt op 11 december 2014 en hij wenst langs deze weg, via regularisatie tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.
- Verzoeker stelt verder reeds volop bezig te zijn met integreren. Er is sprake van duurzame verankering en tal van sociale bindingen.
- Verzoeker meent dat het moeilijk zou zijn, indien hij alsnog zou verplicht worden naar zijn land van herkomst terug te keren, om aldaar de aanvraag in te dienen. Dit zou hem een onoverkomelijk nadeel opleveren. Dit zou immers betekenen dat hij zijn moeder voor een niet nader te bepalen periode alleen dient te laten op een bijzonder moeilijk moment in haar leven, minder dan een maand na het overlijden van haar dochter.
- Verzoeker meent tenslotte dat hij dan zijn hebben en houden dient achter te laten, zijn bindingen met België (sociaal, huurwoning) moet doorknippen en de elementen van moeizaam opgebouwde integratie verliest.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.1.6. Verzoeker voert aan dat de bovenvermelde elementen een onmogelijkheid of een bijzondere moeilijkheid vormen om terug te keren naar het land van herkomst en aldaar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

2.1.7. Er dient te worden opgemerkt dat deze elementen uit het middel louter een herhaling betreffen van hetgeen reeds in de aanvraag was aangevoerd.

Over de elementen inzake het overlijden van verzoekers zus en de opvang van verzoekers moeder die legaal in het Rijk verblijft, die ook reeds in de aanvraag werden aangevoerd, wordt in de bestreden beslissing reeds het volgende overwogen:

“Betrokkene haalt aan dat hij alhier op materieel en emotioneel vlak bijstand wenst te verlenen aan zijn moeder die alhier legaal verblijft en dit naar aanleiding van het overlijden van de zus van betrokkene. Dit element kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien staat het betrokkenes moeder vrij om haar zoon te vergezellen naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen..”

Over de elementen inzake verzoekers voorgehouden integratie en diens verblijf in België, wat ook reeds in de aanvraag werd aangevoerd, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier reeds volop zou gestart zijn met zijn integratie in de Belgische samenleving, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij tal van sociale bindingen zou hebben, dat hij Nederlands zou proberen leren, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij de Belgische wettelijke normen tracht te respecteren- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2.1.8. Waar verzoeker louter de elementen uit diens aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt zonder in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, die hierop een antwoord bieden, en blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de

Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

2.1.9. Met deze kritiek toont verzoeker echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet: verzoeker beperkt zich immers tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing, het opwerpen van loutere beweringen zonder deze enigszins te staven en tracht de Raad uit te nodigen tot een opportuniteitsbeoordeling die zoals gesteld niet tot zijn bevoegdheid behoort en het zich beperken tot het opwerpen van beweringen zonder deze op enige wijze te staven en de elementen uit de aanvraag gedeeltelijk te herhalen. Dit is echter geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing zoals al werd aangegeven.

Waar verzoeker lijkt aan te geven dat hij uit de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen, wordt opgemerkt dat de hierboven weergegeven motieven in de bestreden beslissing in dit verband, in overeenstemming zijn met de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Tevens is de omstandigheid dat er nog niet diende ingegaan te worden op de elementen ten gronde in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Waar verzoeker betoogt dat de door hem aangevoerde elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

Tevens wordt er op gewezen dat verzoeker niet verduidelijkt in welk opzicht de elementen van integratie hem zouden verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst, noch dat zijn moeder in de onmogelijkheid zou verkeren hem tijdelijk te vergezellen naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag via reguliere weg in te dienen.

2.1.10. Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn hebben en houden zou moeten achterlaten en zijn banden met België zou moeten doorknippen, wat een onevenredigheid inhoudt, wordt opnieuw gewezen op het onderscheid tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase: de verwerende partij diende in deze fase van de aanvraag, de ontvankelijkheidsfase, na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden en dat dit in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker zich met deze uiteenzetting beperkt tot een herhaling van elementen uit zijn aanvraag. Een loutere herhaling van elementen uit de aanvraag waarop reeds werd geantwoord in de bestreden beslissing, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan voorts ook niet afgeleid worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden, anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.1.11. Het feit dat in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, impliceert verder niet dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat een element – dat niet werd opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet – op zich niet verantwoordt waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Uit een lezing van artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt ook dat de hierin

opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden ingeroepen – elementen betreffen die reeds in een eerdere procedure werden ingeroepen, of hadden moeten worden ingeroepen. Deze bepaling heeft zo tot doel te vermijden dat dezelfde elementen in verschillende opeenvolgende procedures telkens opnieuw worden ingeroepen. Zo stelt de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als volgt: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De Raad herhaalt andermaal dat buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet omstandigheden betreffen die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en dat bij gebreke van een concrete en begrijpelijke uiteenzetting in de aanvraag waarom de duur van het verblijf en de elementen van integratie verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend het niet kennelijk onredelijk is waar verweerder vaststelt dat deze elementen op zich behoren tot de gegrondheidsfase. Het is de aanvrager op wie de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden rust. Er blijkt geenszins dat de verwerende partij in de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet of het in deze bepaling vervatte begrip ‘buitengewone omstandigheden’ zou hebben miskend.

2.1.12. Waar verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ gelijk stelt met “een moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, uit hij kritiek op volgend motief van de bestreden beslissing:

“De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij in deze alinea enkel oordeelde dat de omstandigheid dat verzoeker de wettelijk voorziene procedure moet volgen, met name de aanvraag indienen vanuit het buitenland, enkel een tijdelijke verwijdering van België als gevolg heeft en dat dit geen nadeel voor verzoeker meebrengt dat zeer ernstig zou zijn of onherstelbaar. Door dit te stellen, verengt de verwerende partij haar oordeel over de gehele aanvraag van verzoeker en alle erin aangevoerde buitengewone omstandigheden niet tot een criterium afkomstig uit het schorsingscontentieux. Zoals hierboven reeds werd gesteld, slaagt verzoeker er niet in met concrete gegevens aan te tonen welke elementen uit zijn aanvraag dan niet op correcte wijze werden onderzocht in het kader van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Met zijn kritiek toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De schending van motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van zijn aanvraag heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Hij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker volgende schendingen op:

"Tweede middel: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950. Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven. De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd. Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu hij in België verblijft bij zijn moeder. Hem verplichten naar de Dominicaanse Republiek terug te keren teneinde aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, zou minstens tijdelijk en in elk geval voor onbepaalde en onzekere duur een einde maken aan dit gezinsleven, zodat deze verplichting hoe dan ook een beperking inhoudt van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde fundamentele recht. Daarbij is er geen enkele garantie dat een in de Dominicaanse Republiek aangevraagde verblijfsmachtiging ook effectief zal worden toegestaan, en is het derhalve hoogst onzeker dat de scheiding tussen verzoeker en zijn moeder slechts een tijdelijk karakter zou hebben. Er kan geen twijfel over bestaan dat het verplichten van verzoeker om de verblijfsmachtiging in zijn land van herkomst aan te vragen een inmenging betekent in de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten. Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke inmenging enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag in de Dominicaanse Republiek te gaan doen nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen. De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 8 EVRM en dient daarom te worden vernietigd."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 8 EVRM. Verzoekende partij houdt voor dat zij in België bij haar moeder verblijft, en het haar verplichten om terug te keren een beperking inhoudt van artikel 8 EVRM, terwijl er ook geen garantie is dat de in de Dominicaanse Republiek aangevraagde verblijfsmachtiging haar zal worden toegestaan. Verweerder laat gelden dat geen schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing kan worden aangenomen. Er kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben. Zie ook: "Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012) In casu werd aan verzoekende partij tevens de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten betekend, doch deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van het annulatieberoep. Het is dan ook uiterst subsidiair dat verweerder nog laat gelden dat verzoekende partij er ook niet in slaagt het bestaan van een beschermingswaardige relatie te bewijzen. In casu toont verzoekende partij niet aan dat het gezinsleven met haar moeder, dat pas sedert de aankomst in België op 10.11.2014 ontwikkeld wordt, een beschermenswaardig gezinsleven uitmaakt. Verweerder wijst erop dat hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cc.ee.be). In casu houdt verzoekende partij wel voor dat zij op materieel en emotioneel vlak bij stand wil verlenen aan haar moeder, doch toont zij niet aan dat er bijkomende

elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn. De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat ten overvloede gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011) In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. Evenmin toont zij aan dat haar moeder haar niet kunnen vergezellen naar noch bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de moeder desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden. Verweerder wijst erop dat het, zoals expliciet aangegeven in de bestreden beslissing het de moeder vrij staat haar zoon te vergezellen nr het herkomstland, alsook dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij alleszins in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar moeder en het voorgehouden gezinsleven met haar verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013). Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tót een verblijf op het Belgisch grondgebied. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd.

27.11.2007). *De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.*"

2.2.3. Verzoeker houdt voor dat hij in België bij zijn moeder verblijft, waardoor het terugkeren van verzoeker naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag op reguliere wijze in te dienen een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, daar er geen garantie is dat de in de Dominicaanse Republiek aangevraagde verblijfsmachtiging hem zal worden toegestaan.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.2.5. *In casu* slaagt verzoeker er niet in het bestaan van een familieleven te bewijzen. Verzoeker toont niet aan dat het gezinsleven met zijn moeder, familieleven dat pas sedert zijn aankomst in België op 10 november 2014 ontwikkeld werd, een in de zin van artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven uitmaakt.

2.2.6. Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

2.2.7. Er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. *In casu* houdt verzoeker wel voor dat hij op materieel en emotioneel vlak bijstand wil verlenen aan zijn moeder, doch hij toont niet aan dat er *"bijkomende elementen van afhankelijkheid"* aanwezig zijn. Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast.

2.2.8. De Raad stelt hierbij ook vast dat wat verzoekers moeder betreft, uit het administratief blijkt dat zij 57 jaar oud is, hetgeen bezwaarlijk hoogbejaard kan genoemd worden en dat nergens uit blijkt dat zij speciale medische of psychologische verzorging behoeft. Daarenboven wordt nergens aangetoond dat verzoekers moeder financiële of enige andere moeilijkheden kent.

Een schending van artikel 8 van het EVRM in die zin kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.9. Waar verzoeker zou verwijzen naar zijn in België opgebouwd privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op een eventueel privéleven in België te handhaven.

2.2.10. Er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing van 26 januari 2015 niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een privéleven kan hebben. Er zijn geen hinderpalen voorhanden die een (tijdelijke) terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst om aldaar een reguliere aanvraag in te dienen verhinderen.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET